

Column 'In Dienst Der Genezing'

(Christian Medical Fellowship)

Hoe is het nu met je?

De afgelopen twee maanden kwam ik voor periodieke afspraken bij de endocrinoloog, de diabetesverpleegkundige en de mensendieck-therapeut. Maar ik had ook wat 'gewone' klachten. Ik bezocht de huisarts voor een hardnekkige hoest en bleek een knobbeltje in m'n borst te hebben. Dus volgden een bezoek aan de radioloog en de oncologisch chirurg. Gelukkig bleek het loos alarm.

In twee maanden tijd had ik persoonlijk contact met zes hulpverleners, de laboranten niet meegerekend. Ik hield er een vreemd gevoel aan over. Zes hulpverleners bekeken de werking van een stukje van mijn lijf: schildklier, alvleesklier, spieren en wervels, longen en borst. Ik was ineens ontroerd toen de radioloog aan mij vroeg of ik niet geschrokken was van de negatieve uitslag van de mammagrafie. Dit moment ging verder dan de beoordeling van een stukje lijf, even een moment van aandacht voor mijzelf als persoon.

Het lijkt mij dat er iets niet goed gaat in de zorg als ik emotioneel word bij aandacht voor mijn beleving. Dit zou toch de norm moeten zijn? Hoe goed doet het, als er iemand is die niet alleen vraagt naar specifieke klachten maar die ook vraagt hoe het nu gaat met mij, als persoon, in mijn dagelijks leven, gezin en werk.

Ik ga ervan uit dat ook u dit belangrijk vindt, juist als christenarts die weet hoe Jezus naar mensen omkijkt. Zoals op Paasmorgen als Hij de ontredderde Maria bij haar naam noemt en daarin haar hele persoon meeneemt.

Als laatste had ik de jaarlijkse afspraak bij de praktijkondersteuner somatiek. Ik zei tegen mijn man: "ik zeg gewoon dat het goed gaat, ze kent mijn verhaal toch niet." Na de gebruikelijke controles vroeg zij: "ik las het een en ander in uw dossier. Hoe is het nu verder met u?"

Ik begon te lachen; het had ook huilen kunnen zijn.

Marike de Reuver-Schuurman
Juni 2019